יפעת מידע תקשורתי דרך מנחם בגין 96-98 (לשעבר דרך פ"ת) תל אביב 67138 טל. 03-5635050 פקס. 03-5617166

27.36x33.43	2/3	עמוד 4	מעריב סופהשבוע - המגזין	15/07/2014	43377754-0
מועצה אזורית חוף אשקלון - 64221					

צוק איתן

זה הבית שלנו

דיונות אינסופיות וקסאמים, חיות בר ועשן מטוסים, שלווה פסטורלית ואזעקות מסביב לשעון • בנתיב העשרה, המושב שנושק לעזה וסופג את המטחים הכבדים ביותר, כבר התרגלו לשתות קפה ליד המרחב המוגן ולמצוא שברי פצצות בחצר • אבל לתושבים אין כל כוונה לעזוב: "זה שבוע־שבועיים של הפרעה לשגרת החיים, ואז אנחנו חוזרים לגן העדן שלנו"

אייל לוי

1. מרחק נגיעה. משקיפים על עזה מנתיב העשרה | צילום: אלוני מור
2. רק החומה מפריעה לבריזה | צילום: אדי ישראל
3. ריח של מלחמה וכוחות צבא | צילום: אלוני מור
4. כבר רגילים. פגיעת קסאם בנתיב העשרה לפני שנתיים | צילום: אדי ישראל
5. כבר חמישים שנה באזור, ודואג רק לנכדים. יוסף פרחיה | צילום: אלוני מור

אם היו מחרישים את רעשי הרקע, מפילים את החומה שממול ומנקים את האוויר מהעשן הסמיך שמשאירים אחריהם מטוסי הקרב, מושב נתיב העשרה יכול היה להיות גן עדן עלי אדמות. הוא הרי ממוקם דרומית לצומת יד מרדכי, בסביבה של דיונות שמזכירה את שורשיו מימים אחרים: פתחת רפיח שבסיני.

ביומיום אפשר לפגוש שם צבאים ושועלים ותנים ולפעמים גם לטאות ענק. ובטח שקסאמים. אין יישוב ישראלי יותר קרוב ממנו לרצועת עזה. בתיו הדרומיים נושקים לפרברים הצפוניים של בית להיה ורואים מהם את האורות של בית חנון.

"היה לי חבר טוב בבית חנון, שלצערי כבר הלך לעולמו", מספר יוסף פרחיה, חבר המושב, שחצה את גיל 70 ופרש מחיי חקלאות עשירים. "כשהייתי שומע את הבאר שלו עובדת בפרדס, הייתי מניע את האוטו ונוסע אליו. כל שבת. שותים קפה, עושים על האש. היו לנו פועלים מעזה שגידלנו וטיפחנו. אחד מהם, האחיינית שלו סבלה מבעיות עיניים קשות. לקחתי אותה לבית החולים שם הצילו את מאור עיניה. אני לא שונא את האנשים שם. את השנאה צריך לרכז סביב איסמעיל הנייה, הדרעק הזה והחבורה המסוכנת שלו. לא העם, הוא לא אשם".

פגשנו את יוסף על הקלנועית שלו מסתובב בניחותא, כשמסביב הכל היה שומם. נתיב העשרה כל כך קרוב לעזה, שגם חמש עשרה שניות של ההתרעה מרגע האזעקה ועד הנפילה לא תמיד חלות עליהם. לפעמים יש במושב נפילה ורק אחרי זה מגיע לו באיטיות הצבע האדום. יום קודם איתרו שם רקטות בית שהגיעו מעזה לביקור, קוטר שני צול, ועל פצמ"רים כבר לא מדברים. בדיוק לפני תשע שנים דנה גלקוביץ', בת קיבוץ ברור חיל, איבדה שם את חייה מפגיעה ישירה.

"אני באזור משנת 1962", יוסף מספר. "הייתי נחלאי וכל פעם היה לתופעה שם אחר. פעם פדאיונים, פעם מחבלים, עכשיו טרוריסטים. להגיד לך שאני מאמין שיהיה פעם שקט? אני לא מאמין. כל מה שנעשה לא יעבוד. אני לא בעד להיכנס ולכבוש את הרצועה. זה בטח לא יפתור את הבעיה. היינו שם כמה שנים ולא חזרנו עם מענה. הבעיה היא מלמטה, מהשורש. אני לא שמאלן, אבל הפתרון היחידי הוא הידברות. לא יודע עם מי, מצדי עם השטן, אבל לדבר. לשבור אחד לשני את הראש ולנסות להגיע לפתרון. הרי נניח נכנסנו, והרגנו מאה אלף ערבים, זה יעזור? תמיד יקום איזה משוגע שיחליט שהוא צריך לירות טיל או מרגמה. אנחנו חיים עם זה. ולהגיד שכולנו במצב נורמלי? לא".

מתרגלים לרעש

עושה רושם שאנשי נתיב העשרה השלימו עם המצב הפסיכוטי, שבו רגע אחד שותים קפה במרפסת, חצי דקה לאחר מכן בורחים לממ"ד ומיד בתום הנפילה שבים לאספרסו שעדיין לא הספיק להתקרר. שלומי ואיילת חיים במציאות הזו. הם הזמינו אותנו לקפה של בוקר כשעל גג ביתם מותקנת האזעקה של המושב, בכבודה ובעוצמתה. זה היה הבית היחיד שעמד באותה תקופה להשכרה, ולא נורא, הם כבר התרגלו לרעש החזק. שלושה ילדים הם מגדלים ככה.

"זה שבוע־שבועיים של הפרעה לשגרת החיים, ואז אנחנו חוזרים לגן העדן שלנו". שלומי מבטיח. "שקט, פסטורליה, אוויר נקי. יש כאן פיצוץ של רוח שבאה מכל הכיוונים. רק לפני שנה החלטנו לשים מזגן. בחיים לא הייתי עוזב את המקום, כל החברים שלי עברו לדרום".

החומה, שמפרידה בין עזה למושב, קצת מפריעה לזרימת הרוח, ובטיולי הדיונות שהם עושים לאחרונה עם הילדים, במקום צבאים הם פוגשים שברי טילים שמשגרת כיפת ברזל. לשלומי יש אוסף יפה בבית, הוא כבר יודע להסביר מה כל חלק בטיל עושה, היכן נמצא המנוע ומה תפקידו של המגנט. הוא ידע להסביר בשיא הרוגע שהם כבר יכולים להבחין בין יציאת פגז של תותח, הפגזה של חיל האוויר או קסאם שנורה לשטחנו מעברה השני של החומה.

"אנחנו עוברים פה חוויות שלא היינו יכולים לפגוש באף מקום אחר", הוא אומר ועדיין מחייך. "דברים חרשים שלא ראינו במלחמות קודמות, המצאות. כל המלחמה הזו פרושה לנו מול העיניים".

אולי אם צה"ל ייכנס זה יעזור?

"רוב האזרחים אומרים שצריך ללכת עד הסוף, להשמיד את הטילים והתשתיות ולא תהיה יותר כניסת אמל"ח. אבל תמיד הם יזרקו משהו. בשביל לפתור בעיות צריך להיכנס, להרוס שכונות, להרחיק אותם מכאן. העולם לא ייתן לנו לעשות זאת, ולדעתי זו לא הבעיה. מה שקורה בעיראק זו הבעיה. במוקדם או במאוחר הם יגיעו לפה. עם הערבים לא יהיה שקט. אתה לא מסתכל רק על המציאות הקטנה שפה, אלא על כל העולם המוסלמי ועל היחס שלו אלינו".

יריות בסלון

רוחות של מלחמה נושבות בחוץ. הצבא הכריז על מועצה אזורית חוף אשקלון כעל שטח צבאי סגור. אין יוצא ואין בא. ליד גבול הרצועה נראה היטב אבק הטנקים שתמרנו בשטח. עוד ועוד ידיעות החלו להצטבר שפעולה קרקעית עומדת בפתח.

רמי מרציאנו יושב בביתו, הסמוך מאוד לגדר, ועובר על ניירת שלא קשורה למצב הביטחוני. הוא הגיע לנתיב העשרה לפני 31 שנה, ומסרב להתרגש מרעשי הרקע. "לא יהיה פתרון", הוא קובע. "ביבי הוא פחדן. מדבר ולא עושה. אני לא מאמין בפעולה קרקעית. זו בעיה של שנים ולא כזו שתוכל לפתור בחודש או חודשיים. אין פה זבנג וגמרנו. אנשים

רמי מרציאנו: "הבעיה שיש לנו עם לחוץ. תאר לך איך היו נראים החיים בלי כיפת ברזל. כולם פה היו משוגעים. מה קרה? יש אזעקה, אתה נכנס לממ"ד ונשאר שם. זו מלחמה דה לוקס. אין מלחמות כאלה בעולם. התרגלנו ליותר מדי טוב"